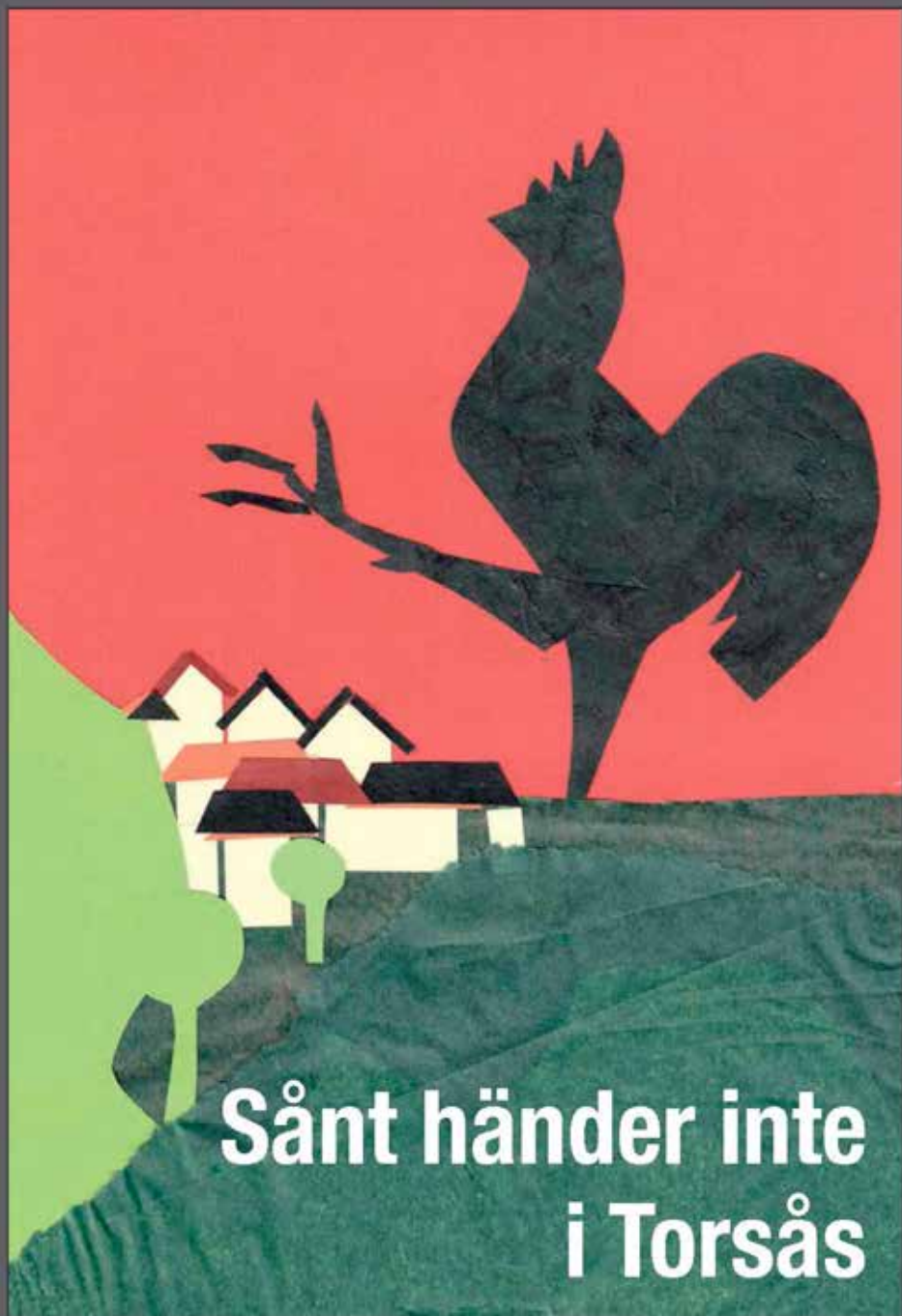

MÅNS RIPA

**Sånt händer inte
i Torsås**

Av Finn Bergstrand har tidigare utkommit:

Uträkningen (2015)

Vid vägs ände (2018)

Under signaturen Måns Ripa
har Finn Bergstrand tidigare gett ut:

Skarvar (2008)

Till förväxling lik (2008)

Varggropen (2009)

Avsked på grått papper (2011)

Hur jag mig i världen vände (2011)

Silverbäcken (2012)

Torsåskuppen (2013)

Dimbankar (2015)

Bedrägligt sken (2016)

Hugget i sten (2017)

Skrämskott (2018)

ISBN: 978-91-88263-58-2

© Finn Bergstrand

Lund 2019

Bild omslagets framsida:

Gunilla Lervik

Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se

Personerna:

I Stockholm

Holger Neumann, nationell ledare för De Swenske (DS)

Staffan Lafvén, före detta statsminister

Anders Wablén, före detta talman

Henrik Dahlgren (DS), nyvald talman

DS-politiker i Torsås

Johnny Eriksson, alias *Johnny Harderyd*. Lokal partiledare

Ivar Åkerström, Bildningsnämndens ordförande

Ronny Gustafsson, Kommundirektör och kommunikationsansvarig

Bernhard Törnblom, partiveteran. Lantbrukare i Kvilla

Tryggve Holmqvist, partiveteran. Pensionär i Trankvill

Övriga

Karl Olsson, poliskommissarie i Torsås

Fredrik Hägg, polisassistent i Torsås

Erik Rudholm, polisinspektör från Säpo

Vendela Karlsson, avsatt socialchef i Torsås

Karl Axel Brodén, advokat från Kalmar

Pia Svensson, sekreterare hos kommunalrådet Eriksson

Leif Johansson, Barometerns lokalredaktör i Torsås

Eva-Karin Sjöborg, bibliotekschef i Torsås

Anders Skoglund, kyrkoherde i Torsås

Kerstin Andersson, kyrksam pensionär

Doris Karlsson, en annan kyrksam pensionär

Föredettingar i Torsåspolitikern

Rolf Daneslätt (S), *Bertil Sigurdsson* (C), *Leif Lundborg* (M), *Christer*

Österholm (KD) och *Lisa Sjöstrand* (L)

Jörgen Robok (S), kommunalråd som förlorade valet 2022

Dessutom, spridda över landet:

Ledningen i motståndsorganisationen Grupp Argus:

Före rikshemvärnschefen *Bengt Nordlander*

Före Säpochefen *Oskar Källkvist*

Före LO-chefen *Sten Lange*

1986

Med kort varsel hade de kallats till hans vindsvåning på Götgatan.
”Kom genast! Lillen har larmat.”

Inom en halvtimme hade alla samlats, förväntansfulla, men också spända. Besked av liknande slag hade kommit några gånger tidigare i månaden, men inte lett till resultat. Bytet hade kommit undan. Nu var det återigen akut läge och vad som helst kunde hända.

De hade sjunkit ner i skinnstolarna framför radion som var inställd på P3:s frekvens. I kylskåpet stod en flaska champagne och väntade medan gruppens chef sysslade med en walkie-talkie på bordet mellan dem.

Det var sen fredagskväll och alla väntade spänt på nyheten. Om den kom var den av ett sådant slag att de ordinarie sändningarna genast borde brytas. Men risken fanns att de även denna gång skulle bli besvikna och få återvända hem, frustrerade över misslyckandet.

Det dröjde ett par timmar. Då bröts sändningen av en allvarlig röst och de lystrade uppmärksamt.

”Detta är en extra nyhetsutsändning. Sveriges statsminister Olof Palme är död. Han mördades strax före klockan halv tolv i kväll på Sveavägen i Stockholm. Ett stort polisuppbåd...”

Höga tjut av glädje dämpades när de skälade med varandra.

Deras chef drog ner ljudvolymen på radion och satte sig vid walkie-talkien, som i förväg blivit inställd på rätt frekvens. Men det var tyst på det hållet och återigen väntade alla. Nu gällde det Lillen. Hur skulle det gå för honom? Skulle han klara sig? Ännu inga budskap, men det var heller inte

att vänta. Deras kamrat måste först hinna sätta sig i säkerhet.

Det gick en stund i djup tystnad. Svagt trängde ljuden från trafiken nere på gatan upp till dem. Sedan hördes en andfådd röst som kom fram ur mottagaren.

”Jag är framme. Allt gick bra.”

”Utmärkt, då snackar vi inte mera. Ligg still och hör inte av dig förrän på överenskommet klockslag och frekvens!”

1

Resultaten för de allmänna valen 2022 kröp långsamt fram på skärmen. Vad som i början av kvällen bara varit en oroande möjlighet blev till slut en skrämmande realitet. Det nya partiet, ”De Swenske”, hade blivit största parti i landet, ja med egen majoritet, och dess ledare skulle nu av riksdagens talman erbjudas bilda regering. Grundlagen hade bestämda regler om hur detta skulle gå till. De två traditionella blocken hade blivit en minoritet utan möjlighet till inflytande ens om de slog sig samman.

De fem tidigare politiska ovännerna, nu pensionärer sedan flera år, stirrade tysta och förfärade på varandra, ännu oförmögna att ta till sig valresultatet. Chocken var för stor. In i det sista hade de hoppats på ett under, att det någonstans blivit en grov felräkning, att allt bara var ett dåligt skämt från SVT:s sida. Eller helt enkelt en otäck dröm från vilken de snart skulle vakna upp.

”De andra TV-kanalerna säger samma sak”, upplyste det tidigare kommunalrådet i Torsås, Bertil Sigurdsson, som zappat mellan tvåan och fyran. ”Det är inte klokt! De Swenske har fått egen majoritet i kammaren. Den är knapp, bara ett par mandat, men det räcker. De kan göra vad de vill med Sverige under de närmsta fyra åren! Har ni insett det?”

Det blev åter tyst i salongen hemma hos Sigurdsson. Han hade bjudit in de andra föredettingarna till valvaka eftersom de hade börjat umgås privat efter sina respektive avgångar från politiken flera år tidigare. Till ömsesidig förvåning hade de upptäckt att de trivdes riktigt bra tillsammans. Deras efterträdares ogenomtänkta beslut, ohyfsade uppträdande och förtal av företrädarna hade gett dem ytterligare skäl att

sluta sig samman och träffas då och då. Intresset för politiken hade inte svalnat, och nu kunde de mötas i öppna samtal utan dolda avsikter. Ingen annan frågade ändå efter vad de tyckte, den insikten hade de alla drabbats av sedan länge.

Valresultaten för de olika kommunerna visades så småningom på skärmen och de var lika förfärande som för riket i stort. I Torsås hade De Swenske fått en egen och därtill stor majoritet av rösterna, 55,7 procent, vilken var bland de största i hela landet.

”Vad ska man göra”, sade socialdemokraten Daneslätt uppgivet. ”Det kan drabba oss riktigt illa, också personligen efter allt vi gjort under de senaste åren för att stoppa dom där jävlarna. De kommer att hämnas, var så säkra. Hur ska man kunna skydda sig? Förmodligen är det för sent i livet att emigrera och dessutom är det väl inget land som vill ta emot oss.”

De andra tittade förvånade på den gamle sosseledaren. Kunde det vara så illa?

”Så är det”, bekräftade Sigurdsson, som varit polis i sin ungdom och medverkat vid avvisningar.

”Asylrätten har avskaffats i de flesta länder, även inom EU. Det har skett tyst och stilla. Ingenting som regeringarna har velat tala högt om. Den gäller inte ens om man kommer i en liten båt som håller på att sjunka.”

”Och du menar att det skulle drabba också såna som oss? Som är EU-medlemmar.”

”Ja”.

Även de andra insåg nu hela vidden av den katastrof som inträffat och skulle påverka livet i hela bygden.

”Kan vi inte vända oss till FN och begära minoritetskydd eftersom vi är utrotningshotade”, föreslog moderaten Lundborg, halvt på skämt.

Man funderade. Här fanns det kanske en möjlighet. Ingenting fick lämnas oprövat.

”Försöka duger”, sade Sigurdsson efter en stunds tankeverksamhet.

”Risk finns för att vi blir fördrivna, och säkert med väldigt otrevliga medel”, fortsatte Lundborg. ”Så blir det nu när DS tar makten och ska sälla fåren från getterna. Det måste vi göra klart för omvärlden. Vi kan inte bara sitta still och vänta på att det ska hända.”

”Tror du verkligen att vi kan få hjälp från FN”, undrade de andra. ”Kommer de ens att lyssna på oss? Vi är ju bara en liten folkspillra.”

”Just därför! Från Sverige behöver de andra länderna inte frukta någon massinvandring. Vi är inte farliga. Men vi måste ändå väcka opinion för vår svåra situation”, svarade Sigurdsson. ”Det kostar inget att försöka.”

Han tittade sig omkring.

”Du är bra på att formulera dig, Lundborg. Sätt ihop en skrivelse som visar hur hemskt det kan bli för oss i Torsås. Interneringsläger och tvångsarbete. Avvisning från vårt eget land. Kanske något ännu värre!”

”Det blir svårt att hitta de rätta formuleringarna”, menade Lundborg. ”Tror ni att det finns färdiga blanketter som är enkla att fylla i för såna som söker hjälp? Kanske på socialkontoret?”

Han tittade sig frågande omkring.

Nej, det var det ingen som trodde. Det här var ett helt nytt slags hjälpbehov och inte förutsett i några lagar och förordningar.

”Jag ska se vad jag kan få ihop”, tröstade Lundborg. ”Men är det nån av er som kan adressen? Man kan väl inte bara skriva FN, New York, Amerika på kuvertet?”

”Jag har en Amerikasläkting”, upplyste kristdemokraten Österholm. ”Han bor i New York och kan säkert hjälpa till med rätt adress och person.”

”Njaa”, svarade den gamle sosseledaren. ”Då har jag ett

bättre förslag på hemmaplan. Låt oss skriva till Jan Eliasson och be om råd! Kanske vill han till och med engagera sig för oss. Han har i alla fall de rätta kontakterna och vet säkert besked, fastän han nu är pensionär. Vi är ju partivänner”, tillade han stolt.

Daneslätt tystnade plötsligt, slagen av eftertanke och modlöshet.

”Nej förresten, det går inte! Han är förstås i samma läge som vi, fast ännu värre. En sån som Eliasson, med ett långt syndaregister från alla internationella konferenser och hjälpsatser för flyktingarna som han har varit engagerad i! Han måste säkert ligga extra illa till hos DS. Just nu är han och många andra uppe i Stockholm sysselsatta med att packa sina resväskor. Det finns ingen medling som hjälper i den här situationen, det begriper han bättre än vi.”

Daneslätt tittade hjälplöst på de andra.

”Fly landet, det måste också vi göra, det är klart. Men vart? Det enklaste vore förstås att åka över bron till Köpenhamn och begära uppehållstillstånd. Danskarna är trots allt ett trevligt folk, fastän dom talar ett konstigt språk. Men dom är våldsbenägna när de har fått för mycket i sig!”

”Glöm det! Dom tar inte emot svenskar. Vi passar inte in i deras land, det säger dom själva. Troligare då Tyskland”, sade Sigurdsson.

Hans kamrater såg tveksamma ut och tittade frågande på varandra. Att bryta upp från fädernekommunen och börja ett nytt liv i en främmande miljö, det var ett svårt beslut. Ingen av dem talade tyska. Fanns det inga andra alternativ? Mera bekväma.

Plötsligt lyste Lisa Sjöstrand upp. Hon hade varit ledare för Liberalerna, men också för scoutkåren i Söderåkra.

”Jag har kommit på hur vi ska göra! Eller också inte göra. Här gäller det att inte fly utan fatta mod och visa styrka. Inte feghet. Ondskan måste bekämpas! Vår plikt är att stanna

kvar i Torsås och stärka motståndskraften hos våra kommuninvånare. Stödja dem och dela deras elände! Vi stannar kvar!”

De tittade tveksamt på varandra. Nu pratade hon om goda gärningar och sådana hade ingen tänkt på tidigare. Men Daneslätt fick det avgörande ordet.

”Ni måste inse att det inte finns något alternativ. Det får bli som Lisa säger.”

2

Valresultatet var en oväntad sensation som många inte ville tro på. Det ropades på omval och De Swenskes partiledare, Holger Neumann, reagerade därför snabbt med bildandet av sin regering. Något alternativ till denna fanns inte och han själv visste precis vilka han ville ha med på ministerposterna.

Den sittande talmannen, en respekterad grundlagsxpert, försökte hävda att gällande formella bestämmelser måste följas, men han blev nonchalerad av de nya makthavarna. Dessa krävde att vissa nyare grundlagsregler tillfälligt borde sättas ur spel för att snabba på processen fram till bildandet av en ny regering. Situationen krävde detta.

Kraven från DS väckte inte någon nämnvärd opposition från de andra partierna som alla var stukade av valnederlaget. Kungen gav förslagen sitt varma bifall eftersom de skulle återge honom en del av de funktioner som fråntagits monarken i en rad sentida grundlagsändringar.

Särskild diskussion uppstod kring kommunallagens bestämmelse om att de nya makthavarna i kommunfullmäktige inte kunde få tillträda förrän vid årsskiftet.

”Vad är det för dumheter? Valresultatet är lika klart ute i kommunerna som i riksdagen Varför vänta flera månader när saken redan är klar”, hade Neumann uppretat frågat kammarledamöterna. ”Vi i DS har majoriteten i alla kommunerna och den som har majoriteten han har också makten. Motsatsen vore orimlig. Så nu gör vi som vi vill.”

De gamla partiernas ledare försökte lamt stoppa DS-initiativet med hänsyn till gällande lagar och tid för eftertanke, men de led nederlag när förslaget till omedelbar ändring i

regeringsformen och kommunallagarna kom upp till omröstning i kammaren.

Ny statsminister blev Holger Neumann och han mötte belåtet resultatet av omröstningen i sin bänk i kammaren.

Till ny talman hade tidigare utsetts Henrik Dahlgren som var en av De Swenskes grundare, men på grund av en del nattliga händelser några år tidigare hade tvingats avsäga sig sina dåvarande uppdrag i partiet. Detta var numera glömt och förlåtet och vid talmansvalet hade han med bred marginal fått flest röster. Glad och triumferande klev han efter statsministervalet fram till sin partiledare.

”Nu Holger är allting klart och det är fritt fram för dig att gå upp till kungen och presentera din nya regering. Härligt, inte sant! Det här är historiskt. Men jag har en hälsning till dig, från den andra sidan så att säga.”

”Jaså, från vem då? Gud Fader? Och om vad då? Här ska ingen komma och sätta sig på mig.”

”Visst, naturligtvis! Du har alldeles rätt. Det är de andra som ska foga sig och vi ska minsann lära dom att sitta rätt.”

Neumanns röst var sträv.

”Och vem var det du talade med?”

”Jo, det var förre talmannen Wahlén. Han uppträdde väldigt vänligt, bjöd på kaffe och bad mig hälsa att han hoppades att du skulle tänka på stabiliteten i landet när du valde ministrar. Att de skulle vara kompetenta och så där.”

”Det ska han ge fullkomligt fan i! Nu är det jag som bestämmer. Var det allt?”

Dahlgren drog på svaret. Det här var känsligt och kunde skada honom själv, även om grundlagen gav talmannen ett visst skydd, ifall han råkade i onåd. Det hade han läst sig till. Fast partiledaren brydde sig nog inte så mycket om sådant tjafs. Särskilt inte nu, det kände han på sig. Makten tog över det skrivna, det hade Neumann sagt flera gånger. Och han hade kort stubin.

”Jo, Wahlén pratade om ansvar och säkerhet. Och att han

hoppades att du hittar bra folk som sätter landets intressen före sina egna! Vi i DS är ju alla oerfarna uppe på den här nivån, ansåg han.”

Kanske skulle du kunna nyttja erfaret folk på de mera opolitiska posterna. Till exempel som justitieminister. I varje fall temporärt. Han pratade om att det nog fanns en del utbildade bland våra väljare ute i kommunerna, folk som kunde lagarna. Bra folk. Det skulle vara bra för kontinuiteten och samarbetet med de andra partierna, och för landet, om du använde dig av dem. Trodde han.”

Neumann tittade ilsket på den nyvalde talmannen. Hans ansikte hade ändrat färg, från vitt till rött.

”Det ska den där idioten Wahlén inte lägga sig i! Han har ingenting att säga till om längre. Jag ska ta itu med honom så snart jag får tid, det kan du hälsa honom. Här behövs inte samarbete eller råd från några gamla korrupta politiker och svansviftare. Nu ska det sopas rent på alla håll. Inte bara i Stockholm utan runt om i landet där de har suttit och smörjt kråset!”

Han reste sig häftigt ur bänken och stirrade på nära håll talmannen in i ansiktet. Denne tog ett steg bakåt.

”Vi har förberett oss för det här och regeringslistan är redan klar. Justitieministerposten är en av de viktigaste och där ska jag ha Ruben Franzén. Han tvingades sitta av ett par år i fängelse bara för att han gjorde rent hus med en hop vänsterslynglar som störde ett av våra torgmöten. Men svinhugg går igen! Det lär dom snart komma underfund med. Alla ska veta sin plats. Och det gäller också dig”, tillade han hotfullt.

”Nu följer du med mig in till gruppmötet. Där finns många nya som måste upplysas om vilka regler dom i fortsättningen måste iaktta. Partiets intressen går före allt annat och din roll blir att med talmannens auktoritet se till att kammaren genomför de beslut som regeringen under min ledning formulerar.”

”Men ska du inte gå upp till kungen först? Det står ju i bestämmelserna.”

”Asch, det gör jag lite senare. I eftermiddag kanske.”

De vandrade tillsammans in i den gamla förstakammarsalen och de redan anlända partikamraterna reste sig aktningsfullt när de såg sin partiledare anlända. Henrik Dahlgren satte kurs mot talmansstolen, men insåg i sista ögonblicket sitt misstag och sökte upp en plats nere i salen.

Neumann ställde sig framme vid podiet och lät med en gest förstå att de övriga skulle sätta sig ner.

”Partikamrater! Segern är vår! Det är vår nya regerings första dag vid makten och nu ska vi njuta dess sötma! Tisdagen den 13 september 2022 kommer att i framtida historieböcker få en framträdande plats. Vår vandring har varit lång, och den har varit svår. Men efter år av försakerelser och umbäranden i öknen har vi nu nått fram till vårt efterlängtrade mål, vårt Shangri La! Lidandet är slut och makten är vår. Moder Svea står här och välkomnar oss med sina frukter på dignande fat. Det ser frestande ut, och tro mig! Vi ska förse oss!”

Jubel utbröt i bänkarna och applåderna ville inte ta slut förrän Neumann avvärjande lyft sin hand.

”Senare i eftermiddag ska jag gå upp till kungen på Slottet och motta hans bekräftelse på att jag leder vårt fosterlands regering, jag och ingen annan. Han ska få veta att vi vördar honom som vårt lands kunglige statschef, symbolen för den obrutna tradition av känsla och tillgivenhet för fosterlandet som monarkin vilar på i Sverige. Men han ska också erinras om att det är vi, de folkvalda, som bestämmer om politiken.”

Återigen blev det spontana applåder.

Neumann gick över till de stora reformer som förberetts och som han förväntade sig skulle godkännas av riksdagen utan större problem.

”Skolan ska radikalt omformas särskilt vad gäller teoretiska

undervisningsmetoder och praktisk pedagogik. Katedern och pekpinnen är de rätta platserna varifrån ungdomarna ska inhämta sina färdigheter. På detta sätt ska Sverige åter bli den klarast lysande kunskapsnationen i världen!

De senaste årens domar i landets alla domstolar ska granskas med början i Högsta Domstolen och Hovrätterna. Många av dem har varit politiska, det vill säga liberala, och de ska därför revideras. Migrationsdomstolarna kräver särskild uppmärksamhet. Lagmän och andra domare ska alla individuellt prövas om de är beredda att acceptera en återgång till de gamla goda rättsliga principer som rådde förr här i landet!

I det sammanhanget måste också polismakten reformeras. De poliser som under årens lopp har angripit och förföljt oss i samband med våra demonstrationer ska identifieras och straffas, deras chefer likaså. De som visar tecken på ånger ska kunna återfå sina tjänster, de övriga avskedas.

I stället nyanställer vi unga, friska och starka män med korrekt svensk bakgrund för att de i aktiv tjänstgöring, så att säga på verkstadsgolvet, ska säkerställa tryggheten för medborgarna. Somliga personer i rättsmaskineriet liksom en massa utlänningar som trängt sig in här, de ska föras ut ur landet och placeras i den del av världen där de hör hemma. Lag och ordning kommer åter att råda på gator och torg. Alla ska känna sig trygga.”

Återigen blev det stormande applåder.

”Kamrater! Så ser alltså vårt program ut i korthet. En genomgripande omställning av regelverket i vårt land, ett nytt Sverige som ska resa sig ur ruinerna efter det gamla och ruttna.”

Han blickade ut över sina partivänner.

”Allt det här kostar pengar, men vi frigör nödvändiga medel genom att avsluta vårt medlemskap i EU och göra nedskärningar bland de många kostsamma miljöprojekten. Biståndspolitikerna har varit en tung del av budgeten. Vi anser

att den är alltför kostsam och därför skärs den kraftigt ner redan nu. Inom några år ska den vara helt avslutad.”

Han gjorde en paus medan applåderna smatttrade.

”Det nya Sverige ska bli en vacker byggnad där vi svenskar ska kunna trivas och bo tillsammans, utan friktioner och onödiga kontakter med utomstående främmande element. Detta vårt nya hus, det verkliga folkhemmet, ska vi skapa så fort det bara går. Men vi ska vara förnuftiga och vi ska vara måttfulla. Kort sagt kloka.

Varför detta, frågar ni er säkert. Vi har ju majoriteten! Jo, så är det. Men det hindrar inte att fienden fortfarande finns kvar mitt ibland oss, fast han är tillfälligt förlamad. Det gamla samhällets osunda krafter har bara slappnat av en stund i förskräckelse över vår seger, men snart vaknar de till liv och försöker hindra oss. Var så säkra!

De kommer att försöka skrämma folk till motstånd mot den nya överheten, lägga grus i vårt maskineri, hänvisa till nutidens mesiga lagar. Men de ska inte lyckas! Allt ska jag inte avslöja nu i förväg, men taktik och sikte mot målet ska prägla vårt handlande. Därför tar vi en reform i taget, genomför den lugnt och stilla, därefter nästa och nästa och så vidare. En god fältherre väljer själv tid och plats för sina drabbningar. Det är precis så vi ska göra. Är det förstått?”

Neumann tittade sig omkring och mötte ivrigt nickande huvuden och ja-rop.

”Ja detta var väl det viktigaste jag ville säga nu, men det finns förstås mycket mera och det tar vi senare, allteftersom de blir aktuella. Finns det några frågor?”

Det fanns det inte utan Henrik Dahlgren reste sig upp och framförde hela partiets tack till sin ledare.

”Med din tankeskärpa och dina eggande visioner om ett nytt svenskt samhälle hyser vi stort hopp om framtiden. Det som nu kommer i jord ska rikligen skördas till hösten – och allt framgent”, tillade han för säkerhets skull.

”Folkets kärlek blir din belöning!”

”Åjo tack”, svarade Neumann. ”Men ett ordentligt statsministerarvode ska jag väl också få?”

Alla skrattade och talmannen Dahlgren trodde sig kunna utlova ett sådant.

3

Händelsutvecklingen i Torsås de följande dagarna blev, liksom i övriga landet, snabb och dramatisk. Åtminstone för den gamla kommunledningen som senare i veckan via telefon och e-post erhöll nya direktiv från Rosenbad. Vissa byråkratiska bestämmelser i kommunallagen hade upphävts av den nya riksdagen och regler om ministerstyre hade införts. Men när kommunalrådet och socialdemokraten Jörgen Robok på onsdagen anlände till kommunhuset var han ännu inte underrättad om dessa ändringar. Vid ingångsdörren möttes han av en grupp lokala DS-anhängare med den lokale ledaren Johnny Eriksson i spetsen. Denne hälsade honom glatt välkommen.

”God morgon Jörgen! Kul att träffas så här, inte sant?”

”Tja, i varje fall oväntat.”

DS-ledaren njöt av sin nyvunna styrka och tog inte illa vid sig.

”Lite tidigt på dagen kanske, men morgonstund har guld i mund. I varje fall för oss i DS. Men du känner det nog inte på det viset, det kan jag förstå.”

”Vad vill du”, frågade Robok.

”Nycklarna, Jörgen. Till ditt rum. Skrivbordet, dokument- och kassaskåp. Allihopa. Och så koderna.”

Kommunalrådet stirrade stelt på sin motståndare.

”Här gäller fortfarande kommunallagens bestämmelser. Överlämnandet ska ske i den tidsordning som finns föreskriven i lag.”

”Det ger jag blanka fan i, och det ska du också göra. Nu är det andra regler som gäller. Majoriteten är vår och då också makten.”

”Jag vägrar”, svarade Robok. ”Rör ni mig så kallar jag på polis.”

”Försök du bara! Polisen står under vårt befäl sedan några timmar tillbaka.”

Ett telefonsamtal till kommunens poliskommissarie Karl Olsson gav ett oväntat resultat.

”Jag är ledsn, Jörgen. Jag är avsatt. Det kom just ett brådskande mejl från Rikspolisstyrelsen. Alla lokala polis- chefer i landet är tillfälligt entledigade och ska nu prövas individuellt för att fastställa om de är lojala mot den nya regering som tillträdde i går. Det är nog bäst att du lyder Eriksson och hans gäng.”

Sakta tryckte Robok av samtalet och tittade sig förvirrad omkring i det grå morgonljuset. Hans glasögon var im- miga och han såg bara otydligt männen som stod framför honom. Samtalet med Olsson hade vänt upp och ner på hans värld och ett illamående spred sig från magen upp mot halsen. Det kunde inte vara sant! Visserligen vann De Swenske valet, men att det skulle leda till något sånt här! En statskupp! Det var bara inte möjligt. Roboks plötsliga hopp om att allt detta bara var en ond dröm skingrades av Erikssons röst.

”Nå hur ska du ha det? Om du inte samarbetar och lämnar över nycklarna frivilligt så lär du få acceptera tvångsmedel som inte är så behagliga. Bestäm dig nu kvickt!”

Robok trevade i byxfickan och fick fram knippan med nycklar till kommunhuset och dess olika utrymmen. Eriksson grep den och granskade den noga.

”Jaha och vart går de här? Du får följa med mig och visa.”

Tyst ledde det nu före detta kommunalrådet raden av Swenske som triumferande följde efter honom. Han hörde de förväntansfulla kommentarerna om hur den skandalösa hanteringen av kommunens finanser nu skulle avslöjas, hur undangömda dokument skulle visa kommunstyrelsens krimi-

nalitet och om att ledningen hade skott sig hutlöst mycket med skattebetalarnas pengar.

Han visade vilka nycklar som gick till vilka rum och inne i sitt eget rum öppnade han skrivbordet. Till sist skrev han på en lapp upp koden till kassaskåpet och lämnade över den till Eriksson.

”Jag antar att det är du som ska ta över det här rummet. Är det något administrativt du undrar över så ska jag naturligtvis försöka hjälpa dig.”

”Det var ju förfärligt vänligt av dig, men du ska inte tro att vi därför ska se genom fingrarna med hur du och dina allianskamrater har skött den här kommunen. Du kan förresten gå. Nu är det jag som tar över.”

Robok lämnade snabbt kommunhuset. Illamåendet hade tilltagit och han tömde sitt maginnehåll bakom en buske, cyklade sedan osäkert hem till sin villa i utkanten av byn, fortfarande spyfärdig efter vad han just hade fått uppleva.

Han sjönk ner i en fåtölj och satte på TV:n. Morgonens nyhetsprogram behandlade den inrikespolitiska situationen och Camilla Kvartoft höll just på att intervjua den nye statsministern.

Robok iakttog med stigande förfäran hur Neumann log vänligt mot henne och förklarade vilka åtgärder som närmast stod i tur för den nya regeringen. Huvudämnet gällde det hot mot rikets säkerhet som kunde förväntas komma från en rad statstjänstemän vilka även tidigare hade konspirerat för att motverka nödvändiga reformer. Som exempel på detta läste han upp ett trotsigt upprop mot DS-regeringen undertecknat av några hundra personer tillhörande utrikesdepartementet och som på omvägar hade kommit till hans kännedom.

”Sånt här kan inte accepteras! De kommer att avskedas allihopa”, förklarade den nye statsministern.

Men allvarligast var ryktena om en gruppering inom polis och militär som planerat att genomföra en statskupp mot den

demokratiskt valda DS-regeringen. Neumann ville inte avslöja närmare detaljer men försäkrade intervjuaren att situationen nu var under kontroll. De skyldiga var ännu inte identifierade men skulle säkert snart gripas. Ingen anledning till oro. En ny justitieminster och tillika rikspolischef var utsedd och hade redan tagit kommandot över den inre säkerhetsapparaten i samhället. För egen del hade han samlat försvars- och utrikesfrågorna under sig själv i regeringskansliet. Ytterligare konspiratörer skulle snarast spåras upp och få sina straff. Ingen onödig byråkrati. Raka rör mellan orsak och verkan.

Intervjun var slut och Robok sjönk tillbaka i fåtöljen. Vad var det som höll på att hända? Det här hade han ändå inte kunnat föreställa sig på valnatten. Men en motaktion var kanske fortfarande på gång och ännu inte helt krossad. Det lät nästan så. Var det något han kunde göra för att bidra till motståndet mot DS?

Partikamraterna måste informeras, motåtgärder diskuteras. Det gick inte för sig att sitta passiv efter att ha blivit utsatt för en sådan behandling som han själv just hade drabbats av. Och vad hade hänt med kommissarie Olsson? Var han inblandad i en motståndsrörelse? Det verkade otroligt. Men kanske ändå möjligt.

Tankarna virvlade runt i den socialdemokratiska ledarens huvud. Han måste skaffa mer information, få rådgöra med någon vettig person. Efter ett kort funderande ringde han upp partihögkvarteret på Sveavägen i Stockholm och koplades så småningom fram till en hög funktionär som han kände sedan tidigare.

”Vad fan är det som pågår? Jag har blivit utkörd från kommunhuset av de lokala DS:arna och hotad med att ställas inför rätta, utan någon anklagelse. Den lokale polischefen har blivit avskedad av sina chefer i rikspolisstyrelsen och har därför inte kunnat hjälpa mig mot de här gangsterfasonerna. Vad är det som händer i Sverige! Vad ska jag göra?”

”Lugn Jörgen! Lugn. Det är inte så illa som det låter. Inte fullt så illa. Vi har förlorat valet både centralt och ute i kommunerna och nu är det de nya makthavarna som har kommit till köttgrytorna. Det måste vi acceptera, även om det känns ovant och mot naturen. Men naturligtvis borde de ha kunnat uppträda lite smidigare och gärna informerat dig i förväg om sina avsikter i Torsås.”

Robok blev upprörd.

”Ska jag vara lugn när jag brutalt och utan förvarning har blivit berövad nycklarna till mitt tjänsterum utan att de jävlarna har brytt sig om att iaktta de formella regler och tidsplaner som måste följas. Och vår lokale polischef! Plötsligt friställd. Kanske snart permanent avskedad. Vad som helst kan hända nu utan att vi får försvara oss.”

”Jag förstår dina känslor. Men varför bryr du dig så mycket om de formella regler för maktskiften som fanns i kommunallagen? Tänk efter lite grann! Varför bråka om ändringarna? Den nya majoriteten i din kommun skulle ändå ha fått tillträda vid årsskiftet och resultatet av eventuella omröstningar i nämnder och fullmäktige är på förhand givet med hänsyn till valresultatet. Lika bra att svälja det beska pillret redan nu.

Vad gäller din polischef så har han och hans kollegor i resten av landet blivit tjänstlediga för att den nya politiska ledningen ska kunna kontrollera deras lojalitet. Ganska naturligt, om man tänker efter. Också vi har under vår tid varit vaksamma och försökt avslöja illojala arbetare och tjänstemän. Tänk IB! Och förresten så är de flesta av poliserna kvar i sina funktioner och kan fortsätta med att jaga buset.

Vi måste visa uthållighet, Jörgen, och vi ska redan nu börja valrörelsen inför 2026. DS kommer säkert att göra bort sig och vi vinner valet om vi bara sköter våra kort rätt. Sedan blir allt som förr. Partistyrelsen sitter just nu i sammanträde och lägger upp planerna för hur detta ska gå till.”

”Mätte du ha rätt”, mumlade Robok, lade på luren och

ringde sedan upp sin vän lokalredaktören för Barometern, Leif Johansson.

”Hur bedömer du det här”, frågade han efter avslutad berättelse om dagens händelser.

Johansson var smickrad över förtroendet.

”Som jag tolkar det så har din partiledning bestämt sig för att köra den mjuka linjen den här gången. Vänligt bemötande, inga hårda ord, gärna samarbete om sådant erbjuds. Fast det är nog rena önsketänkandet.

Du minns hur det gick förra gången ett parti dök upp ute på högerkanten. Då gällde det Sverigedemokraterna och man ville inte ha det minsta med dem att göra. Och så gick det som det gick. De växte hastigt ändå. Nu vill man inte göra om samma misstag med det nya partiet utan i stället tala vänligt med dom. Fast det kommer att gå åt helvete den här gången också, tro mig. Det kommer att gå riktigt illa.”

Robok suckade.

”Är allting hopplöst menar du? Är det inget man kan göra för att bjuda motstånd?”

Du kan väl åtminstone skriva nåt i din tidning om deras brist på hyfs!”

”Möjligen. Jag ska fundera på saken. Man får ta det försiktigt.”

4

Efter ett par veckor hade svenskarna så smått börjat vänja sig vid sina nya makthavare. De var inte så farliga som många hade fruktat och motståndarna varnat för. Det samma gällde också på det kommunala planet i Torsås där Johnny Eriksson fått en tillsägelse från sin partiledning om att köra den mjuka linjen en tid framöver. Men det var inte alla som uppfattade läget så optimistiskt.

”Låt er inte luras, sade Sigurdsson när de fem föredettingarna åter satt bänkade vid kaffebordet i hans hem nere vid Kalmarsund.

”De Swenske smilar upp sig och pratar med folk och ber dom om råd och synpunkter. Bjuder på kaffe och kakor fastän valet för länge sen är över. Onormalt beteende skulle man kunna säga. I själva verket bryr de sig inte ett dugg om vad vi andra vill. Tänker bara döva vår oro medan de planerar en stor omstöpning av vårt samhälle.”

”Jamen vad går den där omstöpningen i så fall ut på”, undrade liberalen Lisa Sjöstrand. ”Än så länge pratar de bara om att sopa rent och straffa bovarna hårdare. Och vem vill inte det?”

”Vi är fortfarande kvar i september, men vänta ni bara. Vi går mot hårdare tider,” sade socialdemokraten Rolf Daneslätt. ”Och det gäller inte bara förändringarna i klimatet.”

Han markerade sin uppfattning med att slå näven i bordskivan.

”Vi är så förbannat naiva och plötsligt vill vi tro det här patrascket om gott. Så är det med alla våra partier, inte sant?”

De andra nickade sorgset bifall och Sigurdsson fyllde på.

”Man vill ju inte tro det värsta, brukar det sägas. I det här landet har vi alltid haft tur och klarat oss, och så blir det säkert nu också. Det är så som våra egna partier resonerar. Och dessutom vill de nog ta chansen att bakvägen ta sig in i kommunhuset igen, fastän rösterna inte räckte till. Välmenande idioter, det är vad de är!”

Samtalet gick en stund över till andra frågor medan fru Sigurdsson fyllde på i kaffekopparna, men hennes man tog snart upp ett särskilt ämne kring vilket ryktena hade gått de senaste dagarna.

”Jag har hört att den nya kommunstyrelsen har beslutat köpa tillbaka det gamla fartyget Amalia som förr användes för cementtransporterna från Degerhamn. Det är inte sjövärdigt nu, men det kan ju rättas till om man har några slantar sparade och kraven på bekvämlighet inte är så stora.”

De andra blev nyfikna.

”Vad ska det användas till? Vill de återskapa den gamla turistattraktionen Noaks Ark?”

”Nej, inte alls”, svarade Sigurdsson. ”Nu ska ni få höra! Flyktingarna. Invandrarna. De som inte passar in bland oss smålänningar, de ska bort härifrån. Det lovade Eriksson i valrörelsen. Men han sa ingenting om att de skulle tvingas bli båtflyktingar igen. Jag tror att han har börjat förbereda en aktion av det slaget mot dom. Här i Torsås. Det är därför som Amalia har köpts tillbaka och säkert för en billig peng.”

Alla satt tysta och tänkte till. De hade vänner bland invandrarna, köpte varor av dem, fick olika saker reparerade av dem. För att inte tala om all städning som ingen av dom själva ville besvära sig med. Och invandrarnas barn som lekte tillsammans med deras egna barn och barnbarn!

”Det där måste stoppas”, sade Christer Österholm, kristdemokraten, som dittills suttit tyst och fundersam.

”Vi måste försöka följa det här för att i tid få reda på om nåt sånt är i görningen.”

”Och vad ska vi i så fall göra med den kunskapen”, frågade moderaten Leif Lundborg.

Det blev åter tyst kring bordet. Alla tänkte på det som hänt under deras egen livstid. Judeförföljelserna. Utlämningen av balterna. De vietnamesiska båtflyktingarna. Trafiken över Medelhavet. Minnet var kort ute bland folket och själva var de maktlösa mot överhetens beslut. Förmodligen var det ingen som numera ville ens lyssna på varningsord från de gamla makthavarna. Än mindre göra någonting aktivt.

Efter att med vemod ha tittat igenom ett av Sigurdssons album med foton från gamla och bättre tider tog gästerna avsked och körde hem. Natten var stjärnklar, men deras sinnen var nedtryckta av tankarna på hur framtiden i Torsås skulle gestalta sig.

5

Det vanliga fredagsgänget var samlat på pizzerian vid Busstorget i Torsås. Med några få undantag var de pensionärer och hade alla sina rötter i bygden, från Strömby i norr och ner till Grisbäck i söder. Politik var något som de gärna brukat prata högt om. Inte så mycket sakfrågorna, men desto mera när samtalen kom in på bedömningar av kommunpolitikernas moral. Omdömena kunde då vara hårda.

”Lealös fåntratt, korrupt jävel, förskingrare, förrädare” var tillhyggen som ofta hade susat genom luften, även när utomstående vittnen fanns närvarande i lokalen. Men det var förr i världen, eller närmare bestämt fram till valdagen 2022. På den tiden var det ofarligt.

En försiktig tystnad präglade numera deras möten. De hade beställt sina favoritpizzor och i väntan på dessa hade de eftertänksamt druckit öl av den rätta sorten, någon gång med avbrott för korta kommentarer om väder och vind. Kanske också om sviktande hälsa och förestående lasarettbesök. Så hade det blivit efter den första veckans förtjusning över maktskiftet. Man vaktade sin tunga eftersom det än så länge var oklart hur de andra skulle ställa sig. Ett oförsiktigt ord kunde få konsekvenser.

”Det var ändå bättre förr”, var det en äldre man som plötsligt undslapp sig.

Tystnaden återuppstod medan man funderade på vad denne avsåg.

Det gick en stund.

”Ändå? Vad menar du med det? Är det vädret du klagat på?”

”Vem gör inte det! Efter fem heta somrar i rad som man inte har kunnat njuta av! Nej, det är ett annat slags klimat jag tänker på. Här i Torsås sedan i september, om ni förstår vad jag menar.”

Alla förstod, men det dröjde en stund innan någon svarade.

”Somligt är bra och somligt var bättre förr.”

”Var bättre förr? Vad menar du”, frågade en av de yngre.

Den äldre tvekade. Han anade var nånstans den yngre hörde hemma.

”Jag vet inte riktigt vad det beror på. Något i atmosfären, om man kan säga det så. Det ligger liksom ett tryck över oss alla. Lågtryck. Eller kanske högtryck. Extremt är det i alla fall.”

Han tog mod till sig och fortsatte.

”Det är som att folk inte vill prata med varandra längre. Hejar knappt när de ser nån bekant, sänker rösten och tittar sig omkring innan de säger nåt mera. Se på oss själva här vid bordet! Vi hade det trevligare förr!”

Det blev tyst medan orden sjönk in.

”Du har nog rätt i det”, svarade till slut den gamle hamnbasen från Bergkvara. ”Det är den förbannade politikens fel. Förr satt vi här och gormade över oduglingarna i kommunhuset som inte begrep sig på hur en kommun ska skötas. Och nu vågar vi inte säga ett knyst av rädsla för att råka illa ut. Men flera av er har ju röstat in dom! Varför säger ni ingenting om ni känner att saker och ting har förändrats till det sämre?”

En pensionerad lärare tittade argt upp från bordet.

”Passar inte galoscherna i Torsås så kan man flytta nån annanstans. Det är nya tider och då måste nya krafter komma till för att ...”

Han tvekade och letade efter de rätta orden.

”För att vad då?”, kom det från flera håll. Tunghäftan hade släppt.

Läraren vred på sig, men bestämde sig sedan.

”Jo det är flyktingarna. Allt blev sämre redan 2015 då det kom massvis av dom. Det är deras fel att välfärdssamhället har börjat ruttna. Pengarna räcker inte till. Vi kommer inte in till sjukvården som förr, skolorna uppfostrar inte eleverna på rätt sätt, polisen är underbemannad och klarar inte av brottsligheten, kommunens byggnader blir inte ordentligt underhållna, kajen i Bergkvara och i Djursvik håller på att rasa ihop. Och tänk på hur det gick med järnvägen och de gamla stationshusen! De borde ha rustats upp i stället för att rivas. Nu är det hela samhället som rasar ihop! Också utan hjälp av klimatkrisen.”

Han hämtade andan några sekunder.

”Jag skulle kunna fortsätta uppräknigen men det får räcka så här. Nya kvastar måste få börja sopa i kommunen och det är därför som så många har röstat på De Swenske. Och med det fina valresultatet i ryggen så kan jag lova er att klimatet här snart kommer att bli bättre. Mycket bättre! Och vädret också. Det där med klimatkris är överdrivet. Löftena från valrörelsen börjar redan nu uppfyllas. Se er omkring! Ni är väl inte alldeles blinda.”

”Här finns inga resultat att se, i varje fall inte ännu”, svarade hamnbasen. ”Och det gäller inte minst hamnarna i kommunen som man borde satsa ordentligt på. Till exempel att muddra och bygga skyddsvallar framför husen. Vad gör DS åt den höjda havsnivån? Redan nu når vågorna upp till skvallerpaviljongen i Bergkvara. Massvis med stugor har redan fått dras högre upp på land.

Så vad gör den nya kommunledningen? Jo dom köper in gamla Amalia från Stockholm och placerar henne vid kaj hos oss. Jag vet inte varför, men det är rent ansvarslost! Hon kan sjunka till botten när som helst.”

”Här ska inte bli fler invandrare”, svarade den pensionerade läraren. ”De ska ut ur kommunen. Allihopa! Då kommer